

Pași printre vise

de *Mariana Babiuc Marica*

poezie

prefața de *Mario Castro Navarrete*

ISBN 978-973-9412-40-7

Colecția Călătorilor Australi 29

Prezentarea unei cărți este o sarcină destul de complexă, atunci când ești nevoit, din cauza spațiului și mai ales a selecției, să prezinți autorul prin volumul de versuri, ce are o largă abordare tematică.

Știut este că românul este poet, în exprimare și în simțire, având ca unealtă o limbă cu un lexic bogat, de origine latină și cu o sumedenie de cuvinte provenite din limbile țărilor vecine, ceea ce face să fie un grai diversificat, unde cuvântul își pune amprenta spre o reprezentare conceptuală ce te invită la desenare, la punerea pe hârtie, la a așterne simțirea lirică pur românească în versuri de o remarcabilă creație, atotcuprinzătoare, căci autoarea Mariana Babiuc Marica ne delectează cu versurile sale, scoase din cotidian, din cele mai firești maniere comune de a trăi simțind.

Trebuie să mărturisesc că la primirea manuscrisului am rămas plăcut impresionat de exprimarea, de bogăția lexicală și nu în ultimul rând, de mesajele versurilor autoarei plină de tandrețe și simțire, ceea ce m-a făcut să parcurg dintr-o dată, fără întrerupere, căci am fost captivat de frumusețea gândurilor exprimate, identificat pe deplin cu unele momente ale poeziei sale, de pildă, cele ce grăiesc dorul de casă în situația unei emigrări aproape forțate pentru a-și găsi liniștea unui trai decent, dorința a sute de români împrăștiați prin Europa și nu numai.

Este laolaltă edificant și firesc cum Mariana B. Marica ne invită să cugetăm, să luăm aminte că, îndepărtarea de casă, de locurile copilăriei noastre, nu face decât să crească mai mult iubirea de țară și nicidecum un patriotism absurd și șovinist, exemplul fiind aceste minunate versuri: *Singurătățile mele?/ Doar gânduri,/ idei albe plutind deasupra apelor,/ păsări flămânde ieșite după hrană,/ stele ce se-ntunecă sub norii nopților/ tot mai adânci, tot mai sihastre. (Singurătăți).* Ori versurile acestea: *Naufragiasem/ în punctul cel mai nordic,/ ghețari sfârâmați împiedicau trecerea,/ căutam disperată haina sufletului tău/ să mă ascund.../ Când am găsit-o, am înțeles,/ eram acasă! (Naufragiasem).*

Desigur, aș putea continua să dau un șir nesfârșit de exemple dar vă veți convinge singuri de profunzimea acestor gânduri exprimate atât de frumos citind poezia Marianeii, în care vocea emigrării se face tot mai auzită printr-o estetica a cuvântului contribuind astfel la dezvoltarea culturii românești, adevărată carte de vizită a României. O manieră distinsă și elegantă, o finețe feminină a celor spuse mai sus, se găsesc și se conchid în cartea de față.

Desigur, a prezenta o carte este și o încercare de a rezuma scopurile, mesajele și visele autoarei, coloana principală a tematicii de față este axată pe trei subiecte foarte bine definite în versurile Marianeii Babiuc Marica și anume: iubirea, visul și emigrarea, toate trei întregindu-se

frumos, încât a te lipsi de unul ar însemna să rupi firul frumos al trăirilor, al emoțiilor și sentimentelor atât de bine așternute în acești PAȘI PRINTRE VISE.

Se constată o unitate și totodată o diversitate a unei experiențe de viață redată printr-o responsabilitate totală a valorilor estetice și etice, acestei din urmă, rar întâlnite în poezie, anume consecvența și responsabilitatea valorilor morale ale unei ființe ce ține cu tot dinadinsul împăcarea iubirii de țara natală cu cea ce devine o a doua patrie, un fenomen întâlnit tot mai des în viața familiei românești. Încheind această trilogie, iubire, patrie, emigrare, redau câteva din versurile Mariane: *Bătrânul marinar/ își luase visele pe punte,/ scruta orizontul tăcând și/ nu se simțea niciodată singur/ din când în când, visele îi vorbeau.../ Infinitul, destinație râvnită,/ se-ndrepta grăbit.../ ...Țară, nu am plecat niciodată prea departe,/ m-am îndepărtat doar puțin, / sigur revin,/ așteaptă-mă!/ ...aș vrea să mă întorc...n-aștept la primăvară,/ mă rupe dorul de măicuța mea,/ dar să-mi promiteți voi, conducători de țară/ că pot și am la ce ca să rămân cu ea./ ...Am pierdut cândva o țară,/ unde o găsesc -napoi,/ să trimit doar primăvară/ fraților ce au nevoi?! (Bătrânul Marinar). Și cu toate acestea, când versurile sunt o chemare conștientă la un ideal de țară, o țară curată și primitoare, în care realitatea spune contrariul, autoarea nu-și pierde speranța unei primăveri adevărate pentru patria și oamenii săi.*

Parcurgând poezia Mariane B Marica veți întâlni plăcerea lecturii însoțită de plăcerea estetică, cele două condiții ce fac din cuvânt o formă poetică. În cazul de față aceste poezii fac parte naturală din trăirile complexe și totodată simple care „nolens volens” reprezintă sentimentele unei mari majorități ale României de azi.

Desigur, cartea de față este rezultatul gândirii poetice a Mariane Babiuc Marica precedată de apariția mai multor volume publicate, care firește, nu se opresc aici, ci dimpotrivă, devine stimul puternic pentru continuarea muncii sale, delectându-ne cu poezia ei.

Deci, vă invit să lecturați aceste poezii cu convingerea că vă veți bucura de clipe frumoase și de a fi invitați la reflecție căci poezia Mariane este tocmai acest lucru, cuvântul frumos spus, versuri ce ne descoperă o lume de iubire, pasiune și realitate socială.

Mario Castro Navarrete